

GONIEC KRAKOWSKI

CENY OGŁOSZEŃ: Po tekście 1 mm w 1 egzemplarzu (szer. szp. 22 mm) 36 gr. W tekście 1 mm w 4 egzemplarzu (szer. szp. 69 mm) 3.— Zł. Drobne za słowo 24 gr. Pierwsze słowo tłusty druk (najwyżej 3 słowa) 40 gr.

Rok II.

Nr. 303.

Kraków, wtorek 31 grudnia 1940 r.

Nadesłane, a nie zamówione przez Redakcję rękopisy będą zwracane autorom jedynie wówczas, gdy dołączone zostaną znaczki pocztowe na opłacenie przesyłki zwrotnej. Prenumerata miesięczna 4.50 Zł., z odnośnikiem do domu 5 Zł. Na prowincji dopłata portu. Konto czekowe: Warszawa 658.

Eden i Halifax.

Dwa filary angielskiej polityki zagranicznej.

Zalety i wady dwóch ludzi, na których Anglia opiera swoje nadzieje.

Kraków, 30 grudnia.

Mimo wojny i sytuacji, w jakiej się dzisiaj znajduje Wielka Brytania, oraz spowodowanej temi faktami surowej cenzury, dzienniki angielskie mają jednak możliwość zamieszczenia swej opinii co do planowanej i ostatecznie przeprowadzonej przez Churchilla rekonstrukcji gabinetu.

Głosy prasy nie wyrażają jednolitej opinii, przebiega z nich znowu troska o to, czy to, co Churchill zarządził i przeprowadził w istocie rzeczy jest celowym i pożytecznym dla Anglii. Przedewszystkiem opinia publiczna interesuje się dwoma osobistościami, na temat których dyskutowano już dawniej i które jeszcze dzisiaj uznawane są za bardzo problematyczne, a mianowicie lordem Halifaxem i Anthony Edenem.

Obydwoh należy uważać za członków obozu konserwatywnego.

W szczególności dotyczy to b. wicekróla Indyi, męża zaufania kasty konserwatywnej, złożonej z bardzo bogatych ludzi, lorda Halifaxa, dookoła którego wytworzyły się w ostatnich miesiącach nieprzychylnie nastroje. Doprowadziły one wreszcie do tego, że sam Churchill musiał uznać stanowisko tego ministra za nie do utrzymania w resorcie spraw zagranicznych. W pierwszej linii zarzucano lordowi Halifaxowi, że nie udało się doprowadzić do porozumienia z komunistyczną Rosją, co w rezultacie przyniosło Niemcom dyplomatyczny sukces w postaci uregulowania niepewnych stosunków na wschodzie. Także i drugi zabieg lorda Halifaxa, zmierzający do zakłócenia stosunków między Niemcami a Rosją nie powiódł się, co w rezultacie przyniosło lordowi Halifaxowi opinię nie bardzo zręcznego ministra spraw zagranicznych.

Tak więc dla Churchilla stało się koniecznością usunięcie Halifaxa ze stanowiska ministra spraw zagranicznych. Chodziło jedynie o termin, w jakim Halifax ma odejść. Nagły zgon brytyjskiego ambasadora w Waszyngtonie, lorda Lothiana, ułatwił Churchillowi przeprowadzenie tego planu. Angielski premier nie daje jednak po sobie, że odetchnął z ulgą, kiedy stanowisko ambasadora w Waszyngtonie opróżniło się. Przeciwnie, starał się o to, aby w prasie światowej wymieniono wiele innych nazwisk ludzi, którzy rzekomo wchodzili pod uwagę przy obsadzeniu tego stanowiska. Umożliwiło mu to dalsze ukrywanie swych zamiarów i przygotowywanie w pełnym spokoju rekonstrukcji gabinetu.

Halifax znajduje się już w drodze do Ameryki. Jeszcze nie dotknął on ziemi amerykańskiej, a już prasa z tamtej strony Oceanu zadaje sobie pytanie, czy ten „cichy i trwożliwy lord“ jest właściwym człowiekiem do reprezentowania otoczonego niebezpieczeństwami imperjum brytyjskiego w ten sposób, jakiego domaga się sytuacja. Nastroje w Ameryce nie doszły jeszcze do tego, aby wszyscy obywatele Stanów Zjednoczonych opowiadali się za wojną i za energicznym poparciem rządu Churchilla. Ciągłe jeszcze anty-intencjonistów mają ważny głos we wszystkich dziedzinach amerykańskiej administracji i polityki, ciągle jeszcze Roosevelt napotyka na przeszkody na obranej przez siebie drodze. Kola, zbliżone do eksprezenta Hoovera nieraz dawały do poznania, że posiadają inne zapatrywania na Europę, niż kola, otaczające niedawno ponownie wybranego prezydenta. Hoover i jego ludzie są zdania, że Anglia nie może dzisiaj wyłączać zabierać głosu w imieniu Europy i że sprawa Anglii nie jest sprawą Europy. W sprawie dostarczenia środków żywności dla obsadzonej części Francji kół, zbliżone do Hoovera chcą postępować wielkodusznie, ale inni im w ten przeszkadzają.

Lord Lothian, który skutkiem nagłego zgonu nie miał już możliwości powołania strata, spowodowanych przez siebie — a

przez swoją zbyt wielką otwartość zgutował on rządowi Churchilla wiele nieprzyjemności w Ameryce, uchodził w Stanach Zjednoczonych za niezbyt zręcznego dyplomata. Podobne troski nasuwają się na uwagę obecnie Anglikom, po zamianowaniu lorda Halifaxa angielskim ambasadorem przy rządzie amerykańskim.

Mimo wszystko jest wielu Amerykanów, którzy uważają, że zamianowanie dawnego ministra spraw zagranicznych imperjum światowego ambasadorem w Waszyngtonie oznacza

wielki zaszczyt a zarazem powiększenie prestiżu Stanów Zjednoczonych.

Trzeba znać mentalność amerykańskiego „businessmana“, aby zrozumieć, jak wielkie wrażenie musiał na nim zrobić fakt wysłania do Ameryki „pierwszego męża“ jednego z członków brytyjskiej najwyższej arystokracji. Wprawdzie na zewnątrz czyni się w Ameryce tak, jak gdyby każdy oceniał sytuację według możliwości zrobienia interesu, ale w ostatnich czasach wielokrotnie okazało się, że wolni i demokratyzmi Amerykanie nie są wolni od przesądów towarzyskich. Aczkolwiek więc mianowanie Halifaxa wywołało w Ameryce tego rodzaju nastroje, to jednak kół robotnicze, zgrupowane wokół Labour Party nie są zbytino zbudowane. Już pod tym względem wyczuwa się głosy krytyki, pochodzące z partii pracy, które dowodzą, że po wojnie ona właśnie będzie decydowała o losach obywateli Imperjum.

Są jednak także i Amerykanie, którzy zdają sobie sprawę z tego, że przybywa do nich zdymisjonowany, wysłany minister spraw zagranicznych. Ci Amerykanie są na tyle doświadczeni, aby widzieć, że Churchill wykorzystał sytuację, aby przy pomocy łatwych środków uzyskać możliwie największy sukces nastrojowy w Stanach Zjednoczonych przez wysłanie byłego ministra spraw zagranicznych. Długo jednak nastrój ten nie da się utrzymać. Amerykanie, którzy przyzwyczajeni są do rachowania, wkrótce poznają, jakim człowiekiem jest nowy ambasador.

Wyrażenie „odsunięty człowiek“ padło już w Nowym Świecie odnośnie do Halifaxa.

Jest to bardzo niebezpieczne słowo, które propagandzie brytyjskiej w Stanach Zjednoczonych może wyrządzić Anglii wielkie szkody. Także i swojego rodzaju religijność lorda Halifaxa nie znajduje wszędzie w Stanach Zjednoczonych odpowiedniego uznania. Wprawdzie i w Ameryce jest wielu wierzących ludzi, ale religijność A-

merykanów — abstrahuje od fanatyków sekt — nie jest tego samego rodzaju, co paśyność lorda Halifaxa. Wprawdzie odnośnie do swoich własnych osobistych spraw „odsunięty człowiek“ nie jest może tak niezaradnym i niepraktycznym człowiekiem, ale jego polityce wiele osób zarzuca to, iż nie posiada ona dość akcentów, mogących jej zapewnić opinię „wysoko aktywnej“.

Także i tym razem należy odczekać i zbierać doświadczenia, aby wydać ostateczną opinię o człowieku, który nazywa się lord Halifax, który był ministrem spraw zagranicznych i obecnie w pewnej mierze został zdegradowany do roli ambasadora. Gdyż osobiście dla Halifaxa, mimo wielkiej misji, jaką powierzono mu wraz ze stanowiskiem ambasadora, fakt ten oznacza pewne usunięcie bez specjalnie wyróżniającego znaczenia.

Człowiekiem, którego pewna część prasy światowej uznawa za przyszłego ambasadora Anglii w Ameryce, jest Eden.

Nie został on jednak ambasadorem, ale ofiarowano mu stanowisko ministra spraw zagranicznych, które swego czasu, podczas rządów Chamberlaina odebrał mu. Wówczas mówiło się, że Eden jest zbyt młodym, zbyt niezrównoważonym, aby zajmować tego rodzaju wysokie i odpowiedzialne stanowisko. Churchill natomiast był innego zdania. Dla niego żaden polityk nie może być zbyt młodym i zbyt energicznym, gdyż w jego obecnym gabinecie przeważają, jak zresztą niemal we wszystkich dotychczasowych gabinetach angielskich, „old-boys“. Eden nie jest wprawdzie odsuniętym człowiekiem, jak Halifax, ale zato bardzo nierównym, a jego polityczną karierę charakteryzuje cały szereg błędów i omyłek.

W każdym jednak razie istnieje wiele dowodów na to, że jest on tragicznym aktywistą.

W każdym jednak razie dowody te nie są tego rodzaju, aby angielska polityka chętnie się nimi chwalała, gdyż przypominają one o błędzie Anglii w czasie konfliktu abisyńskiego-włoskiego o niepowodzeniu sankcji, skierowanych przeciwko Włochom, w których brało udział 50 państw, zachęconych do tego przez Edena. Ówczesny rząd polski okazał się na tyle rozsądnym, że nie przyłączył się do tej akcji sankcyjnej. Za Edenem przemawia ciągle jeszcze młodość, łatwo zmieniająca się w przebojowość aktywności, co w Anglii, a przedewszystkiem w Londynie odgrywa wielką rolę, jego elegancka sylwetka, pełna wdzięku meskiego, które jedna mu wiele powodzenia w kołach kobiet.

Polityk Eden teraz dopiero będzie musiał zdać egzamin ze swych możliwości.

Będzie musiał złożyć rachunek z tego, czy wszystko, co wraz z Churchillem planował, faktycznie odpowiada interesom krajów i narodów, zjednoczonych w Imperjum Brytyjskim, które walczą obecnie o swoją egzystencję.

Dla Wielkiej Brytanji stawka gry jest wielka.

Wiele razy podkreślało się, że Churchill sam wygłaszał ostrzegające apele, że walka, w którą się zamieszała Anglia, jest walką na śmierć i życie. Ambicja Edena jest wielka, wie się to zarówno w Anglii, jak i poza nią, ale już dzisiaj zadają sobie Anglii pytanie, czy ambicja ta odpowiada jego możliwościom i jego talentowi. Już dzisiaj słyszy się w Anglii głosy, które nie są zbyt zachwycone tem, że kierowanie nawa państwową powierza się wyłącznie w ręce Churchilla i Edena.

Przypomina się, przedewszystkiem w kołach partii pracy, że Eden w dotychczasowej jego politycznej karierze nie okazał

się zbyt szczęśliwym człowiekiem. Eden był, o czym wielu zapominało, zwolennikiem „wspólnego zabezpieczenia“ i Ligi Narodów. I na tym punkcie zarówno on, ówczesny młody polityk Eden, jak i jego sympatycy, doznali porażki. Świat okazał się silniejszym, niż oni. Już dawniej Eden dawał wiele sposobności do mówienia o sobie, a mianowicie w związku z obsadzeniem Nadrenji, przyczem uchoił on niemal za przysięgłego wroga Francuzów. Ale i wówczas nie potrafił przeformować swego zdania. Dzisiaj Eden nie jest już przedstawiony antyfrancusko, ale antynarodowo-socjalistycznie i antyfaszystowsko. Na tem opiera on swoje prawa do współdecydowania w obecnej wojnie.

Eden nie jest szczęśliwym politykiem! Ten punkt widzenia reprezentują niektórzy ludzie, którzy powróc Edena do Foreign Office nie witają bynajmniej z oznakami bezwarunkowego zaufania.

Obserwator.

Sylwetki polityczne.

Kraków, 30 grudnia.

Wobec wystąpienia na szeroką widownię polityki zagranicznej trzech angielskich mężów stanu, a mianowicie lorda Halifaxa, Antoniego Edena i Margessona, warto przypomnieć pokrótce karierę tych trzech kierowników polityki angielskiej, którzy obecnie powołani zostali na nowe stanowiska.

Dawid Margesson urodził się w roku 1890 i brał udział od roku 1915—1918 w wojnie światowej. Od roku 1922—23 był sekretarzem parlamentarnym ówczesnego ministra pracy Montague Barlow. W następnym roku przeszedł do obozu konserwatywnego i odznaczył się jako niezwykle uparty wyznawca dyscypliny partyjnej. Występował on często w parlamencie z przemówieniami.

Robert Anthony Eden urodził się w roku 1897 i przeszedł studia swoje w Eton i Oxford, czyli należy do tych klasycznych mężów stanu angielskich, którzy od dwóch wieków wieków zawsze wychodzili z tych dwóch uczelni. Podczas wojny światowej służył on cztery lata w wojsku. W roku 1922 ubiegał się Eden o mandat do parlamentu, jednak bez skutku i dopiero w następnym roku wyszedł jako deputowany z Warwickshire. — W roku 1926 został parlamentarnym sekretarzem prywatnym sir Austena Chamberlaina i w ten sposób współpracował przy układaniu traktatu w Locarno. W roku 1931 zostaje Eden mianowany przez Ramsaya Mac Donalda ministrem spraw zagranicznych w randze podsekretarza stanu, w następnym zaś roku zostaje stróżem pieczęci i jako taki ministrem. W gabinecie Baldwin'a zostaje Eden ministrem dla spraw Ligi Narodów. W tymże czasie odbywa on kilka ważnych podróży politycznych, a mianowicie jedzie do Berlina, Rzymu i Paryża. W marcu 1935 r. udaje się powtórnie do Berlina i odbywa dłuższą konferencję z Adolfem Hitlerem, później zaś odwiedza Warszawę, Moskwę i Pragę. Po ustąpieniu ze stanowiska ministra spraw zagranicznych sir Samuela Hoare spowodował komplikacji z Abisynią, zostaje Eden jego następcą, i pozostaje na tem stanowisku aż do roku 1937, dopiero nieporozumienia z Chamberlainem spowodowały jego ustąpienie. W tymże czasie staje się Eden coraz bardziej wyznawcą ideologii sfer wojennych i nawiązuje coraz ściślejszy kontakt z otoczeniem Churchilla i Duff Coopera. Podczas kryzysu roku 1938 występuje Eden przeciwko Chamberlainowi, następnie zaś w grudniu tegoż roku odbywa długą podróż po Stanach Zjednoczonych. Gdy Chamberlain w początku czerwca 1939 r. stworzył swój gabinet wojenny, wstępuje do niego Eden jako minister dla domniów, następnie powołuje go Winston Churchill na stanowisko ministra wojny w dniu 11 maja 1940 r.

Edward Wood lord Halifax piastuje od roku 1926 tytuł lorda Irwina of Kirby Underdale, a w roku 1934 będąc ambasadorem angielskim w Rzymie, dziedziczy po swoim ojcu wicehrabi Halifax ten tytuł. Halifax urodził się w roku 1881 i również jak Eden studiował w Eton i Oxford. W roku 1910 wchodzi on po raz pierwszy do parlamentu jako poseł, ale dopiero w roku 1921 bierze udział w rządzie jako parlamentarzystę, podsekretarz stanu dla kolonii. W roku następnym zostaje ministrem oświaty, a w dwa lata później ministrem rolnictwa. Rok 1925 przynosi mu następstwo po lordzie Readingu, jako wicekróla Indyi. W Indiach pozostaje przez pięć lat i na ten czas przypadają gwałtowne rozgrywki z Ghandim. Dalsza kariera Halifaxa obejmuje stanowisko ministra oświaty po raz drugi, w końcu stanowisko stróża pieczęci, a w roku 1937 lorda prezydenta tajnej rady. W roku 1937 zjawia się lord Halifax w Berlinie na międzynarodowej wystawie fowickiej i wtedy to odbył dłuższą konferencję z ówczesnym ministrem spraw zagranicznych Rzeszy baronem von Neurath, oraz z Adolfem Hitlerem. Po ustąpieniu ministra spraw zagranicznych Edena obejmuje Halifax 21 lutego 1938 kierownictwo Foreign Office. Na tem stanowisku podpisuje on umowę między Anglią a Włochami, to też budzi postępowanie Halifaxa wtedy pozory jakoby Anglia starała się nawiązać bliższy kontakt z państwami totalnemi. Były to jednak tylko pozory, gdyż dnia 26—27 kwietnia 1938 r. dochodzi do podpisania układu między rządem angielskim a francuskim, określającego wzajemną pomoc na polu wojskowym.

Opinia włoska o Ameryce.

Kraków, 30 grudnia.

Z dnia na dzień zajmuje się prasa włoska coraz więcej zagadnieniami, łączącymi się ze stosunkiem Stanów Zjednoczonych wobec Europy, a przede wszystkim Anglii. Opinia włoska stwierdza, że żaden minister angielski nie wyraził w ostatnich czasach tak jasno sytuacji Anglii, jak minister Cross, w przemówieniu wygłoszonym do amerykańskich dziennikarzy. Minister przyznał się otwarcie do ciężkiego kryzysu tonażowego, który nazwał rzeczą najbardziej niebezpieczną dla Anglii, dając zresztą jasno do zrozumienia, że tylko Ameryka może tutaj zaradzić.

Wynurzenia ministra Crossa są dla opinii włoskiej przekonywującym atutem, że Anglia coraz bardziej stara się wciągnąć Amerykę w wojnę, zrzucając powoli odpowiedzialność za udanie się jej lub nieudanie na barki Stanów Zjednoczonych. Ostentacyjnie wypytano kwestię zarekwirowania okrętów państw neutralnych, znajdujących się w portach amerykańskich. Zagadnienie to jakkolwiek trudne, gdyż wymagające pociągnięcia kategorycznych, starając się sfery anglofilskie załatwić w sposób pośredni, przy pomocy pewnego rodzaju trików. Oto omawia tę rzecz „New York Times“ proponując, aby podnosząc znacznie opłaty związane z przebywaniem okrętów w portach amerykańskich spowodować zwłokę w płaceniu tych należności i w ten sposób stworzyć sobie tytuł prawny do zaskwestrowania okrętów. W Ameryce zdają sobie jasno sprawę z rozciągłości angielskich żądań, to też sfery anglofilskie zastanawiają się nad coraz większą pomocą nie powodując jednak otwartego wystąpienia Stanów Zjednoczonych w wojnę.

Prasa włoska zwraca uwagę na to, że Anglia wciągnęła ostatnio do morza Śródziemnego duże siły morskie, starając się najprzód przełamać swego włoskiego przeciwnika. Hasłem obecnym w Anglii jest: „To knock Italy out of the war“ — „wyrzucić Włochy z wojny“. Ściągając dużo jednostek floty do morza Śródziemnego, pozbawia się Anglia odpowiedniej ilości jednostek broniących dotychczas północno-zachodnich portów angielskich. Według danych włoskich znajduje się obecnie na morzu Śródziemnym, względnie Adriatykiem 7 krążowników, 4 awionetki, 12 pancerników, 70 torpedowców i liczne małe i najmniejsze jednostki. Wskazuje to dobitnie na plan Anglii pozbycia się w pierwszym rzędzie włoskiego partnera wojennego. Wody śródziemnomorskie są jednak terenem na którym Anglia straciła sporo jednostek swej floty.

Prasa włoska komentuje również nastroje w Anglii i przypomina, że arcybiskup z Birmingham wygłosił niedawno temu mowę w Izbie Lordów, w której zwrócił uwagę na wzrastające nastroje antywojenne i wrocie rządowi. Nastroje te nazwał rebelijantami. Ciekawym jest również, że kościoły reprezentowane w Anglii, a mianowicie anglikański, katolicki i różne odłamy anglikańskiego i protestanckiego oświadczyły ostatnio, że przyjmują owe pięć punktów ogłoszonych przed rokiem przez papieża, jako podstawę przyszłego pokoju. Te pięć punktów brzmią następująco: 1) prawo do niezawisłości, (co odnosiłoby się logicznie do Irlandii, Egiptu i Indii), jeżeli chodzi o „podwórkę angielską“, 2) drugim punktem jest rozbrojenie, trzecim punktem swetualna rewizja międzynarodowych umów, 4) wznowienie w życiu codziennym ducha religijnego, 5) równomierne rozdzielanie bogactw tej ziemi między rasy ludzkie. W związku z temi punktami, które jak na stosunki i poglądy angielskie brzmią dosyć sensacyjnie komentuje te zagadnienia znany publicysta włoski Gayda w piśmie „Voce d'Italia“ i stwierdza, że cały ten program ujawniony w „Timesie“ zgadza się najzupełniej z poglądami narodowo-socjalistycznymi i faszystowskimi i że te właśnie punkty oddawna zostały wzięte przez oba ustroje nie tylko pod uwagę, ale też opracowane praktycznie.

Straty na morzach.

(=) Nowy Jork, 30 grudnia. Standart Oil Company w New Jersey donosi o zatonięciu wielkiego statku-cysterny pojem. 9.982 b. t. r. „Charles Pratt“, stanowiącego własność wspomnianego towarzystwa, a płynącego pod flagą Panamy. Statek-cysterna opuścił w dniu 5 grudnia br. Aruba, jedną z wysp antylskich, należących do Holandji, z ładunkiem 5 milionów galonów ropy naftowej, kierując się ku Freetown, w brytyjskiej kolonii Sierra Leone. Statek płynął pod flagą Panama-Transport Co., będącej filją Standart Oil Company. Informacja powyższa nadeszła za pośrednictwem oddziału wspomnianej firmy w Londynie.

Według doniesienia Associated Press, koło wybrzeży Szkocji został storpedowany angielski parowiec towarowy „Ardanah“, o pojemności 4.980 ton.

Nalot silnych formacji niemieckich na Londyn.

Berlin, 29 grudnia. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje:

Jedna z łodzi podwodnych, o której częściowym wyniku już doniesiono, zakończyła o zatopieniu czterech uzbrojonych okrętów handlowych, łącznej pojemności 24.340 ton. Jedna z dalszych łodzi podwodnych zatopiła brytyjski okręt handlowy „Walotira“, pojemności 12.283 ton.

Po spokojnym przebiegu świąt Bożego Narodzenia kontynuowano wywiad powietrzny i działalność bojową niemieckiego lotnictwa w dniu 27 grudnia. Jeden z samolotów wywiadowczych trafił na wschód od ujścia Tamizy nieprzyjacielski okręt handlowy, pojemności 8 do 10.000 ton dwoma bombami ciężkiego kalibru.

W nocy na 28 grudnia silniejsze formacje niemieckich samolotów bojowych zaatakowały Londyn licznymi bombami rozprysku-

jącymi i zapalającymi wszelkiego kalibru. Potężne pożary i wybuchy w centrum i na wschodnim krańcu miasta dowodziły skuteczności ataku.

Baterie dalekonośne wojska lądowego i marynarki wojennej ostrzeliwały tę samą noc nieprzyjacielskie okręty, które usiłowały zbliżyć się do Dunkierki i zmusiły je do odwrotu na północ.

Nieprzyjacieli dokonali nalotu tylko przy użyciu nieznacznej ilości samolotów na teren nadbrzeżny, nie zrzucając bomb na niemiecki teren Rzeszy.

Łodzie strażnicze i zabezpieczające zostały bezskutecznie zaatakowane przez nieprzyjacielskie samoloty torpedowe. Zestrzelono trzy samoloty, czwarty nieprzyjacielski samolot został stracony przez artylerię przeciwlotniczą. Jeden samolot niemiecki zginął.

Ataki na brytyjski transport konwojowany na Północnym Atlantyku.

Łódź podwodna zatopiła 46.000 tonażu nieprzyjacielskiego.

(=) Berlin, 30 grudnia. Naczelna komenda armii niemieckiej komunikuje w dniu 29 grudnia:

Niemieckie jednostki nadwodne marynarki wojennej zameldowały o skutecznym ataku na transport morski na Atlantyku północnym, płynący pod silnym konwojem. Udało im się zatopić ogniem artyleryjskim i torpedami parowiec pojemności 6000 ton, ciężko uszkodzić dalszy parowiec, a w krótkiej walce trafić szeregiem ciężkich pocisków artyleryjskich nieprzyjacielski ciężki krążownik, wchodzący w skład silnego konwoju, wskutek czego nieprzyjaciel przerwał walkę. Niemieckie jednostki bojowe nie poniosły żadnych uszkodzeń.

Łódź podwodna pod dowództwem kapita-

na marynarki von Stockhausena zameldowała, iż w wyniku rajdu dalekomorskiego zatopiła łącznie 46.000 ton nieprzyjacielskiego tonażu handlowego.

W przebiegu zbrojnych lotów wywiadowczych, jeden samolot bojowy zrzucił wczoraj bomby na obiekty bulwarowe w Southampton. W ciągu ubiegłej nocy słabsze eskadry samolotów bojowych zaatakowały bombami pewne miasto portowe nad brytyjskim wybrzeżem Kanatu La Manche.

W ciągu ubiegłej nocy nie zrzucono żadnych bomb na teren Rzeszy. Bomby zrzucone na tereny okupowane nie wyrzuciły żadnych godnych wzmianki szkód materialnych.

Artyleria przeciwlotnicza zestrzeliła jeden samolot nieprzyjacielski.

Niemiecki okręt wojenny na Oceanie Spokojnym.

Ostrzeliwanie wyspy Nauru.

(=) Melbourne, 30 grudnia. Premier australijski Manzie oświadczył, że 27 grudnia, wkrótce po nastaniu dnia, wyspa Nauru, położona na północny zachód od Nowej Gwiney na oceanie Spokojnym, została zaatakowana przez powien okręt nieprzyjacielski, który gwałtownie ją ostrzeliwał.

Na wyspie tej, która od roku 1888 należała do Niemiec, jednak od r. 1920 stanowi brytyjski mandat, powstały poważne szkody materialne, jednak nie było ofiar w ludzkości.

Australijski minister marynarki Hughes

w uzupełnieniu tych informacji oświadczył, że okręt przed ostrzeliwaniem Nauru wywiesił flagę niemiecką. Przed rozpoczęciem ognia wydał on radiotelegraficzne ostrzeżenie, aby zaprzestano obsługi stacji nadawczej tej wyspy. Następnie niemiecki okręt wojenny ostrzeliwał samoloty przygotowane do załadunku oraz magazyny fosforu i ropy, nie atakując jednak domów prywatnych. Po ukończeniu skutecznego ostrzeliwania, niemiecki okręt wojenny oddalił się nieuszkodzony, ani nie ścigany.

Zakończenie pertraktacji gospodarczych między Rosją a Rumunią.

Bukareszt, 30 grudnia. Sowlecko-rumuńskie pertraktacje gospodarcze, które rozpoczęto w połowie listopada w Moskwie, zostały w ub. piątek zakończone.

W ciągu tych pertraktacji postanowiono, że Z. S. R. R. zakupi większe partie drze-

wa budulecowego w Rumunii, podczas gdy Rumunia sprawdzi z Rosji suszone ryby. Omówiono również dostawę surowców dla Rumunii. Wynik końcowy obrad ma być podany w najbliższych dniach urzędowo do wiadomości.

Zagraniczna polityka Bułgarji.

Sofia, 30 grudnia. Dziennik rządowy „Vezder“ opublikował w piątek komentarz radja Sofja do deklaracji, złożonej na temat spraw zagranicznych przez ministra spraw zagranicznych Popoffa w wydziale parlamentu.

Komentarz ten określa posiedzenie wydziału za nadzwyczaj ważne, ponieważ wzięli w nim udział wszyscy członkowie wydziału, a przytem premier prof. Filoff był obecny w ciągu czterogodzinnych obrad wydziału.

Co do właściwej deklaracji ministra spraw zagranicznych komentarz zaznacza, że wywody ministra były niezwykle przekonujące. Posłowie przede wszystkim przekonali się, że międzynarodowe stosunki Bułgarji rozwijają się normalnie i odpowiadają w pełni interesom kraju. Ogólnie stwierdza się, że bułgarska rządowa polityka zagraniczna uznawana jest przez sąsiadnie i odległe państwa, jak i przez prasę. Minister spraw zagranicznych otrzymał od wydziału zapewnienie, że polityka pokoju i spokoju jest ogólnie uznawana, tem więcej, że jest ona polityką bacznej uwagi ze względu na możliwość zabezpieczenia praw bułgarskich.

Do tematów tych powraca dziennik jeszcze w swoich uwagach redakcyjnych,

podkreślając silną wolę utrzymania pokoju. Na uwagę zasługuje jedynie fakt skomentowania przez radio mowy ministra, której treść nie została jeszcze urzędowo podana do wiadomości.

Reforma szkolna we Francji.

Genewa, 30 grudnia. Francuskie ministerstwo oświaty wydało ostatnio nowe plany naukowe dla szkół powszechnych, zwłaszcza w zakresie nauki moralności i nauki obywatelskiej.

Plany te wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 1941. W tych dwóch przedmiotach obowiązują zgodnie z nowym planem zasady, że praca jest podstawą wszelkiej ludzkiej działalności, rodzina najważniejszą komórką społeczną, dobro najwyższym ideałem, badaniem zadaniem bohaterów i świętych. W szkołach powszechnych mają nauczyciele klaskać nacisk na wpojenie w młodzież pojęcia o Bogu, przyczem jednak wykłady ich nie mają być związane jakimś religijnymi przepisami, lecz mają o-

Ożywiona działalność włoskiego lotnictwa.

Rzym, 29 grudnia. Włoski komunikat wojenny z soboty brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

Na terenie pogranicznym Cyrenajki na froncie pod Bardia działalność artylerji. Przy współpracy lotnictwa włoska zmotoryzowana kolumna zniszczyła nieprzyjacielski oddział zmotoryzowany i wzięła do niewoli jego załogę.

Jedną z jednostek flotowych ostrzeliwała wzdłuż wybrzeża oddziały pancerne i przytem rozbiła mniejsze nieprzyjacielskie oddziały, zmuszając do milczenia zmotoryzowaną artylerię.

Włoskie bombowce podczas dnia wczorajszego i poprzedzającego go nocy zaatakowały skutecznie wysunięte bazy i kolumny motorowe nieprzyjaciela.

Włoskie samoloty myśliwskie toczyły żaźarte walki z nieprzyjacielskimi myśliwcami.

Jeden z włoskich samolotów zatopił trafieniem torpedą na Morzu Śródziemnym parowiec pojemności 5.000 ton.

Łącznie zestrzelono trzy nieprzyjacielskie samoloty myśliwskie. Jeden bombowiec włoski nie powrócił.

Na froncie greckim nieprzyjacielskie ataki zostały odparte przez włoskie zdecydowane kontrataki. Wzięto do niewoli jeńców i zdobyto broń automatyczną.

Formacje bombowe i myśliwskie kierowały następujące po sobie szybko ataki na wojska, stanowiska i punkty węzłowe dróg. Nieprzyjacielska baza flotowa Frevesa została zaatakowana. Znajdujące się tam jednostki zostały trafione. Jedną z włoskich łodzi podwodnych, działająca na Atlantyku nie powróciła.

W Afryce wschodniej nie ważnego.

Wzmocniona działalność artyleryjska na froncie Bardia.

Rzym, 30 grudnia. Komunikat wojenny z niedzieli brzmi następująco:

Główna kwatera armji włoskiej komunikuje:

W rejonie granicznym Cyrenajki na froncie Bardia zwiększona działalność artylerji i patroli. W czasie akcji włoskich kolumn zmotoryzowanych zniszczono przy współdziałaniu z lotnictwem w obszarach pustynnych kilka nieprzyjacielskich wozów pancernych.

Dwa włoskie samoloty torpedowe zaatakowały i trafiły jednego monitora i jedną torpedówkę. Jeden z włoskich samolotów myśliwskich nie powrócił.

Na froncie greckim akcje o charakterze lokalnym. Ogniem artylerji rozproszono nieprzyjacielskie oddziały. Eskadry włoskiego lotnictwa obrzuciły bombami ważne punkty operacyjne nieprzyjaciela na Morzu Śródziemnym.

W Afryce wschodniej działalność artylerji i patroli kawaleryjskich na granicy Sudanu. Jedna eskadra myśliwska dokonała w locie zniżonym ataku na kolumnę samochodową, wiozącą wojska i znajdującą się w marszu, przyczem ogniem karabinów maszynowych spowodowała pożar kilku samochodów ciężarowych. W walce powietrznej z pięciu myśliwcami typu Gloster zestrzelono cztery.

Samoloty nieprzyjacielskie bombardowały kilka miejscowości w Etyopji nie wyrzucając szkód. Jeden z włoskich samolotów nie powrócił.

Włosi zestrzelili 705 samolotów ang. do 26 grudnia.

(=) Rzym, 30 grudnia. W zestawieniu strat lotnictwa nieprzyjacielskiego i włoskiego do dnia 16 grudnia dochodzi „Messagero“ do następujących wniosków: liczba nieprzyjacielskich samolotów z całą pewnością zestrzelonych, względnie zniszczonych na ziemi wynosi 577, artylerja przeciwlotnicza, względnie artylerja marynarki wojennej zestrzeliła 128 samolotów, razem więc 705 samolotów. Do sumy tej dochodzi 189 prawdopodobnie zestrzelonych samolotów.

Własne straty włoskie samolotów zestrzelonych w walkach powietrznych przez artylerię przeciwlotniczą, względnie zniszczonych na ziemi wynoszą ogółem 291 aparatów.

Z uwagi na to, iż 1/4 prawdopodobnie zestrzelonych samolotów należy uważać za stracone, można zatem liczyć, iż ogólne straty nieprzyjaciela wyniosły 752 aparatów, co od dnia 11 czerwca wyniesie przeciętnie 4 aparaty dziennie.

mawiać ten temat z ogólnego punktu widzenia.

Jedną z głównych osobistości współpracujących nad ułożeniem nowego planu naukowego, jest prof. filozofji na uniwersytecie w Grenoble, Jacques Chevallier, który swego czasu publikował wiele prac naukowych. Planowane obecnie zmiany wprowadzają w szkołę powszechną zupełnie innego ducha, który zasadniczo przeciwstawia się temu, co wykładano do niedawna w czysto laickich szkołach francuskich. Sfery fachowe upatrują w nowym planie naukowym powrót do ideologii panującej podczas monarchji Orleanów, tj. do roku 1848, a opierając się na poglądach wielkiego historyka francuskiego Guizot i filozofa Cousina.

Wilno... i Tatarzy.

Nabożeństwo w Meczecie.

Kraków, w grudniu.

(u-u) Tatarzy to naród o wielkiej tradycji historycznej. Są oni na całym świecie znani jako **naród wojowniczy**. Potęga i siła ich znikła, ale został nimb i w fantazji licznych pisarzy i poetów wciąż się odradza, bo pociągają swoją egzotyka, swoją miłością natury, konia, stepów i ojczyzny, której właściwie wolnej nie mają. Tatarzy to naród zamieszkały w Rosji wschodniej nad Wołgą, na Krymie, na Kaukazie (republika Azerbejdżńska) oraz w stepach na wschód od morza Kaspijskiego. Tatarów zalicza się wraz z Finami, Samojedami, Tunguzami i Mongołami do grupy **uralsko-altajskiej**.

Dane statystyczne co do Tatarów przedstawiają się następująco:

W Rosji europ. mieszkało	1.953.155 Tatarów
Na Kaukazie	1.509.785 "
Na Sybirze	210.154 "
W Azji środkowej	60.197 "
W Polsce	4.336 "

Znaczna ilość Tatarów zamieszkuje Amerykę i różne kraje europejskie, ale ci są już znaturalizowani i tylko nazwiska albo wyznanie muzułmańskie świadczą jeszcze o właściwym ich pochodzeniu tatarskim.

W Polsce Tatarzy żyli przedewszystkiem w Wilnie,

poza to w Nowogródku, Słonimie, w Warszawie i w Galicji (okolice Lwowa). W instytucjach wschodnich w Warszawie Tatarzy często urządzali herbatki i odczyty.

Ponieważ dowiedziałam się, że we Wilnie jest muftjat tatarski i meczet muzułmański, więc pewnego dnia pojechałam tam.

Była piękna jesień, gdy przybyłam do Wilna, do tego pięknego miasta. W mieście tem o historycznej tradycji, różni narody ścierały się ze sobą i po wszystkich zostało coś, co czyni to miasto barwnem, różnorodnym i ciekawem.

Położenie miasta Wilna jest bardzo piękne, leży ono przy ujściu rzeki Wilijki do Wilji, w głębokiej dolinie, która jest otoczona dookoła zalesionymi wzgórzami (do 206 m wys.). O ile człowiek stanie na tych wzgórzach i patrzy w dół, zdaje się jemu, że to miasto ze swoimi wieżami i starymi murami to jakieś **małe państwo z bajki**. U stóp miasta leżą malowniczo piękne przedmieścia jak: Antokol, Popowczyzna, Popławy, Rosa, Nowy Świat, Pohulanka, Zwierzyniec, Śmiłowski i inne.

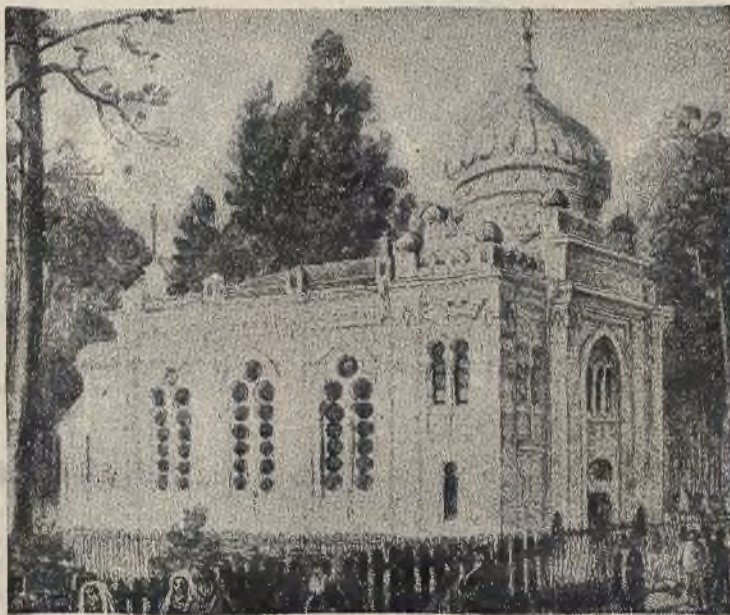
Wilno było poza to siedzibą arcybiskupa rzymsko-katolickiego, którego symbolem jest **stara katedra św. Stanisława**, ufundowana przez Władysława Jagiełłę w r. 1387 r. Piękny uniwersytet, który został założony w r. 1579 r. przez króla polskiego Stefana Batorego, przyciągał do swoich murów młodzież ze wszystkich stron Polski. W Wilnie żyło dużo mniejszości narodowych, jak: Żydzi rosyjscy (Litwaki), Litwini, Rosjanie, Niemcy i Tatarzy.

Nazwy ulic jak Hetmańska, Tatarska

I t. d. już są dowodem, że tutaj żyli Tatarzy. Pierwsza moja droga prowadziła mnie do meczetu. Wzięłam dorożkę. Jedziemy, jedziemy, aż nagle stoi wóz przed jakimś dziwnym kościołem. Wechodzę i widzę hebrajskie napisy i wiem, że to nie tu, bo w religii muzułmańskiej język liturgiczny jest na całym świecie ten sam: arabski. Zapytuje więc o drogę jakiegoś starszego pana w kaftanie z siwą, długą brodą, który poinformował mnie, że się znajduje w kościele karaimskim. **Karaimowie pochodzą od żydów i odłączyli się od nich już za dawnych czasów**. Religia ich różni się znacznie od żydowskiej. Są oni dlatego ciekawym zjawiskiem dla antropologa, ponieważ została ich tylko mała garstka (mniej więcej w Polsce 2000), a i ta już jest na wymarcie. **Karaimowie mieszkają także na Kaukazie**.

Jedziemy, więc dalej. Nagle stajemy

przed cmentarzem, gdzie zamiast Krzyża widać wszędzie na grobach półksiężyc z gwiazdą, a w **pośrodku cmentarza stoi mały, drewniany kościółek z kopułą i półksiężcem**. Taki jakiś biedny i skromny. Byłam wprawdzie rozczarowana, bo wyobrażałam sobie jakiś wspaniały, wschodni budynek o pięknych kopułach i t. d.

Wilno — świątynia Karaimów.

No, ale tymczasem wszedłam do dozorcy i prosiłam go, żeby mnie oprowadził po meczecie. Wewnątrz leżały piękne dywany, przez okno zaglądało jesienne słońce. W tyle za kratami z pięknego wyrzeźbionego drzewa był pokój.

W tym pokoju **siedzą kobiety i modlą się**, bo im nie wolno klękać wraz z mężczyznami.

Taksamo dziewczęta jak i chłopcy są mistrzami w strzelaniu.

Dalej opowiadał mi imam, że w Warszawie ma być wybudowany piękny, okazały meczet i że każdy Tatar co miesiąc składa już od roku 5 zł. i **wszyscy się cieszą, że w Polsce nareszcie stanie reprezentacyjny meczet tatarski**.

Teraz pokazał mi koran, biblię muzułmańską. Już przedtem studiowałam tę księgę, a jednak z podziwem czytałam te madre słowa.

Na drugi dzień poszłam do muftjatu i zostałam przyjęta przez muftję dr. Jakóbę Szynkiewicza. Odpowiadał mi, że **studiował w Kairze i w Niemczech**. Zna on dokładnie język turecko-tatarski, arabski, niemiecki, francuski i oczywiście polski. **Pochodzi z Kazania i po wojnie światowej został w Polsce**. Pisał książki i dla młodzieży tatarskiej w Polsce tłumaczył koran (trzeba tutaj nadmienić, że **Tatarzy już setki lat mieszkają w Polsce**, już nie mówią nawet ojczystym językiem, a posługują się polskim, ale wiedzą oni dobrze, że są potomkami kolonistów i wojowników tatarskich i mocno się trzymają starej religii i obyczajów). Dowiedziałam się n. p., że wieś Namossy nad jeziorem Narocz jest **prawie wyłącznie zamieszkała przez wieśniaków tatarskich** i że oni śpiewają jeszcze stare piosenki w swoim języku. Mufti oprowadzał mnie po swoim instytucie, przedstawił mnie swoim współpracownikom. Polecił też odwiedzić meczet w Berlinie — Wilmersdorf, gdzie się właśnie wybieralem dla celów naukowych.

Gdy wróciłam do Warszawy, byłam bardzo zadowolona z mojej podróży do Wilna,

nami przed ołtarzem. A dzieci modlą się i nieraz śpiewają na małym balkoniku w górze. Wechodząc do meczetu trzeba oczywiście zdjąć obuwie.

Na drugi dzień byłam zaproszona do duchownego parafii muzułmańskiej w Wilnie, imama Ibrahima Smajkiewicza. Wszedłam do czystego domu, który leżał na przedmieściu Wilna wśród drzew. Otworzyła mi niska, ciemna kobieta, o rysach twarzy typowo mongolskich i poprosiła mnie do gabinetu męża. Postać tego imama olśniewała mnie. Wysoki, o szlachetnych rysach i niebieskich, jasnych, trochę skośnych oczach, ale twarz jego promieniała dobrocią. Był już dziadkiem i przedstawił mi małą dziewczynkę, która nazywała się Hakima. Była prześliczna, jak jakaś księżniczka mongolska, ale niestety bardzo bojaźliwa. W gabinecie imama zauważyłam portret pana domu, który przedstawiał go jako przywódcę czerkieskich oddziałów. Oczywiście mu, gdy zobaczył, jak ja podziwiałam jego piękną, młodzieńczą postać.

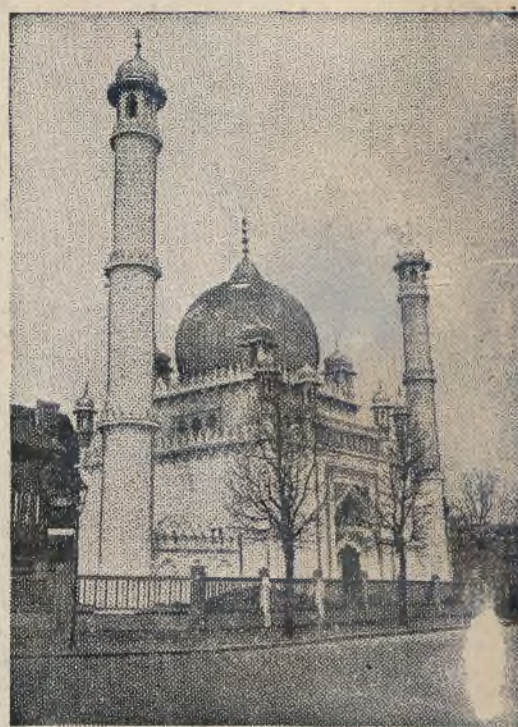
— Już wtedy byłam nie tylko wodzem na polu walki, ale i wodzem duchowym moich żołnierzy. **Tutaj w Polsce dobrze się czujemy**, rząd polski daje nam absolutną wolność wyznaniową. Nasze dzieci, które chodzą do polskich szkół, mają u mnie lekcje religii, gdzie też uczą się początków języka arabskiego i zapoznają się z treścią koranu.

Proszę jeszcze wilebskiego imama, żeby mi pokazał taki podręcznik i czytam po polsku: „**Praktyczny podręcznik początkowego czytania po arabsku, wydawnictwo muftjatu na Rzeczpospolitą Polską**“. A na dole stało: **drżawna Stemparija Kraljewe Jugoslawije u Sarajevu — 1935**. A to dlatego, że w Polsce nie można było drukować arabskimi literami, bo niema takiej typografii.

Książkę tę opracował i wydał syn Ibra-

hima Smajkiewicza, który taksamo jak jego ojciec pracuje wyłącznie dla młodzieży tatarskiej, celem zapoznania jej z nauką swoich ojców. Dziewczęta tatarskie, podobnie jak i chłopcy są organizowani w związki, gdzie oprócz śpiewu zajmują się wychowaniem fizycznym i uczą się strzelania.

gdzie nie tylko z książek dowiadywałam się o istnieniu Tatarów i gdzie zapozna-

Meczet muzułmański w Berlinie.

łam się z nimi osobiście (i wcale nie potrzebowałam pojechać do Azerbejdżanu).

A to właśnie mi się podobało, że w Polsce jest tyle ciekawych rzeczy i ludzi.

Pożyczka dla Argentyny

(=) Nowy Jork, 30 grudnia. Jak donoszą z Waszyngtonu, Stany Zjednoczone udzieliły pożyczki w sumie 50 milionów dolarów na rzecz Argentyny. Odnosna umowa została podpisana przez ministra skarbu Morgenthaua i finansową komisję z ramienia Argentyny pod kierownictwem generalnego dyrektora Banku Centralnego Prebisha.

Pożyczka ma z jednej strony na celu stabilizację argentyńskiego peseta, z drugiej natomiast zasilenie rezerw dolarowych w Argentynie, aby państwo to było w możności zwiększyć przywóz towarów ze Stanów Zjednoczonych bez naruszania własnych rezerw złota.

Poświęcenie wsi rybackiej Cortellazzo

(=) Medjolan, 30 grudnia. U ujścia Pjawy do morza Adriatyckiego odbyło się poświęcenie wsi rybackiej Cortellazzo, zbudowanej w ostatnich miesiącach, a nazwanej imieniem ojca włoskiego ministra spraw zagranicznych, który w tej okolicy rozpoczął swoją karierę żeglarską.

W uroczystości wzięli udział: książę Genui, włoski minister spraw zagranicznych hr. Ciano, sekretarz partii faszystowskiej oraz liczni przedstawiciele partii.

Zcentralizowanie zaopatrzenia we Włoszech.

(=) Rzym, 30 grudnia. Na mocy specjalnego rozporządzenia całe uregulowanie zaopatrzenia w środki żywności i surowce we Włoszech zostało przekazane ministerstwu rolnictwa, które otrzymało daleko idące pełnomocnictwa.

Rozporządzenie to postanawia, że rozdział wszystkich środków żywności od produkcji aż do konsumpcji, zarówno dla armii, jak i dla ludności cywilnej, podporządkowane jest temu ministerstwu, które równocześnie kontroluje wywóz i kształtowanie cen.

Jednocześnie **potrojono kary za nielegalne ukrywanie towarów** i inne przestępstwa przeciw prawidłowemu zaopatrywaniu kraju w konieczne artykuły, przyczem w specjalnie drastycznych wypadkach **gady mogą stosować nawet kary śmierci**.

Dr. Szynkiewicz po wizycie w kolonii tatarskiej w Słonimie (koto Wilna).

Gwałtowne burze w Ameryce.

(=) Nowy Jork, 30 grudnia. Gwałtowne burze szaleją na zachodnim wybrzeżu Ameryki Północnej, oraz nad Ameryką środkową i Zatoką Meksykańską.

Doniesienia o ciężkich szkodach nadechodzą z Kalifornii, Florydy i z innych okolic. Liczba ofiar wynosi dotychczas 20 zabitych i setki rannych.

Orkan nad Marokko.

(=) Genewa, 30 grudnia. Gwałtowny orkan nawiedził Marokko w okolicy Men Ahmed. Dziesięciu krajowców znalazło śmierć wskutek zaważenia budynków przez burzę. Szkody materialne są bardzo poważne. Burza wyrwała z korzeniami kilkadziesiąt drzew liczących niejednokrotnie przeszło 1 m w obwodzie.

Długotrwałe mrozy w Hiszpanji.

(=) Madryt, 30 grudnia. Fala mrozów w Hiszpanji trwa w dalszym ciągu. Ubiegłej nocy w różnych okolicach Hiszpanji zanotowano temperaturę pomiędzy 15 i 20 st. poniżej zera. W Hueses i innych prowincjach silne mrozy spowodowały wielkie szkody w zasiewach.

Ograniczenia kolejowe w Rumunji.

Bukareszt, 30 grudnia. Dyrekcja kolei rumuńskiej postanowiła, że ilość pociągów osobowych zostanie zmniejszona od dnia 1 stycznia.

W komunikacie zaznaczono, że postanowienie to następuje skutkiem trudności komunikacyjnych, spowodowanych przez śnieżyce, oraz koniecznością zabezpieczenia transportów towarowych dla ludności.

Ludność została wezwana do korzystania z pociągów jedynie w razie pilnej potrzeby i do unikania natłoku. Nowy rozkład jazdy zostanie podany w najbliższych dniach przez radio i prasę. Dyrekcja kolei zaznaczyła, że ograniczenia te obliczone są na krótki okres czasu.

Komisarz gospodarki we włoskiej Afryce wschodniej.

(§) Rzym, 30 grudnia. Na mocy dekretu wicekróla włoskiego we włoskiej części Afryki wschodniej utworzono stanowisko komisarza głównego wojennej gospodarki na terenie włoskiej Afryki wschodniej.

Placówka ta ma za zadanie skierowanie wszystkich produkcyjnych sił kraju w celu możliwie najszybszego rozwiązania zagadnień gospodarczych i w nawiązaniu do gospodarki wojennej. Placówka prowadzić ma sprawy związane z zaopatrzeniem w żywność, rozdziału surowców i artykułów gotowych, zarówno oddziałów wojskowych, jak i ludności cywilnej. Ponadto komisariat obejmuje nadzór nad wszystkimi fakturami, odgrywającymi ważną rolę w gospodarce wojennej.

Na stanowisko komisarza głównego powołany został senator Gasparini, któremu przydano radę przyboczną, składającą się z szefa sztabu generalnego armji wschodniej Afryki włoskiej, zastępcy generalnego gubernatora oraz inspektora partji faszystowskiej w włoskiej Afryce wschodniej.

Bezrobocie we Francji.

Zurych, 30 grudnia. Rząd francuski stworzył celem zwalczania bezrobocia wśród młodzieży specjalny urząd, mający za zadanie wynalezienie zatrudnienia dla młodzieży w wieku od 14—21 lat, jak również wychowanie sportowe tej młodzieży.

CZARKOWSKA JOANNA.

„KOLEINY”.

3)

II.

Zaczęło się od ostrzyg i szampana. Naprawdę Marjanowi przewróciło się już chęć w głowie zupełnie. Czy to przedśmierć tak świetnie prosperuje, czy to jego lekkomyślność? Przecież dyrektor Gorczyński w jakimś momencie powiedział, że bank w Zurychu zawiesił wypłaty. Czy to nie Marjan ulokował tam swoje kapitały?

Ryszard nie już nie pamięta, tyle wypił na jednym posiedzeniu!

Irena wyraźnie kokietowała doktora Zwirskiego, zresztą można coś o tem powiedzieć. Zwirski i Marjan powinni zanieść się żonami, stara historia, jak to się mówi krzyżówka. Ryszard wyraźnie słyszał, jak doktor wyjaśniał Irene astronomję.

— Pani powinna nazywać się Mira.

— Dlaczego akuratnie Mira, doktorze?

— Jest to gwiazda z konstelacji wieloryba...

— Czy to aluzja do mego męża? — przerwała Irena i śmiała się, jakby to było coś wesołego, że Marjan został wielorybem.

— Nie, pani Ireno, tylko ta gwiazda, zwana także „Przedziwna”, wysła promień, który do nas dochodzi dopiero po 72 latach. Mam wrażenie, że nim pani wysze do mnie promienie swoich oczu, będzie już conajmniej 216 lat w grobie.

„Stary idjota! — pomyślał Ryszard — że też Irena ma odwagę”.

Misja gospodarcza Anglii wyjechała z Urugwaju.

Montevideo, 30 grudnia. Kierownik brytyjskiej misji handlowej na Amerykę południową lord Willingdon uznał za konieczne w chwili swego wyjazdu z Urugwaju ogłoszenie jeszcze jednego oświadczenia, w którym mówi o wspólnocie ideałów i głębokim zrozumieniu Urugwaju dla wojny prowadzonej przez Anglię.

Na temat właściwego celu swej misji na której spełnienie liczone w pierwszej linii w Urugwaju podobnie, jak i w innych krajach południowo-amerykańskich, lord Willingdon wspominał tylko całkiem mimochodem i bez specjalnego nacisku. Oświadczył on: „Odbiliśmy rozmowy na temat sytuacji gospodarczej i mamy nadzieję, że rezultaty ich wyjdą na korzyść obu krajów”. Natychmiast jednak zauważa on,

że najlepszym ośrodkiem, jakie może pozostawić po sobie jest jego zaufanie w zwycięstwo Anglii.

Przez zastrzeżenie to Willingdon wyrażnie dał do poznania, że rezultaty jego rozmów gospodarczych były zupełnie negatywne i platoniczne i że nadzieje urugwajskich kół gospodarczych co do poprawy ich trudnych warunków nie będą spełnione. Zaufanie Willingdona w zwycięstwo Anglii niewątpliwie nie zmniejszy olbrzymich zapasów ważnych artykułów wywozowych Urugwaju zmagazynowanych obecnie wskutek blokady brytyjskiej w składach bez możliwości zbytu, pozbawiając dochodów szerokie masy ludności, a temsamem ograniczając ich siłę nabywczą i poziom gospodarczy całego kraju.

Neutralność Irlandji.

(=) Nowy Jork, 30 grudnia. Zagadnienie neutralności Irlandji w dalszym ciągu wywołuje silne zainteresowanie w kołach irlandzko-amerykańskich.

I tak według doniesienia z Chicago również wydawca „Irish American Review” Maurice Leahy w czasie dyskusji w „Cathedral Open Forum”, jaka odbyła się ostatnio w niezwykle wymownych słowach wypowiedział się za utrzymaniem neutralności Irlandji. Przed dwoma laty — oświadczył Leahy — kiedy Chamberlain oddawał porty irlandzkie de Valere, Anglia uważała je za bezwartościowe. W następnym okresie Irlandja musiała wydać grube miliony, ażeby swoje porty, silnie zaniedbane, do-

prowadzić znowu do należytego stanu. Teraz nagle porty te stały się ośrodkiem powszechnego zainteresowania. Dla Anglii byłyby one bardzo pożądane jako bazy dla jej transportów konwojowanych. Z drugiej strony jednak właśnie ta kwestia mogłaby rozpaść bezwzględna „wojna błyskawiczna” nad biedną, bezbronną Irlandją. Punkt widzenia de Valery jest jasny. Dlaczego spokojny kraj, kochający swą wolność, ale nie prowadzący wojny, jak długo będzie pozostawiony w spokoju, ma sam wystawiać się na niebezpieczeństwo za cenę, która nawet dla drugiej strony może oznaczać tylko bardzo problematyczną korzyść.

Walka ze szkołą Hitlera.

Berlin, 30 grudnia. Premier angielski wygłosił ostatnio w znanej szkole w Harrow, gdzie sam przebywał w roku 1888, wielką mowę polityczną, w której zajmował się częściowo niektórymi ustępami mowy Adolfa Hitlera.

Premier angielski oświadczył, że obecna wojna prowadzona jest przez uczniów szkół hitlerowskich z jednej strony, z drugiej zaś przez uczniów z Eton, przyczem interpretował dosyć swobodnie słowa Hitlera i zauważył na końcu, że nie chodzi tylko o uczniów z klasycznej szkoły w Eton i Harrow, ale również o tych wszystkich młodych Anglików, którzy do tych szkół nie chodzili.

Churchill zakończył swoje przemówienie zwrotem dosyć niespodziewanym, oświadczając, że trzeba będzie stworzyć taki porządek społeczny, aby wszelkie przywileje i życie ułatwienia rozdzielone zostały nie tylko wśród małej grupy ludzi, ale na najszerze sfery.

Korpus lotniczy w Słowacji.

Bratysława, 30 grudnia. Rząd słowacki opracował ostatnio ustawę, mocą której wszyscy członkowie gwardji Hlinki i młodzieży hlinkowskiej będą w przyszłości wspólnie z młodzieżą niemiecką przechodzić ewolucję lotniczą, tworząc słowacki korpus lotniczy.

Sensacyjny zwrot w procesie morderców politycznych w Syrii.

(=) Istambul, 30 grudnia. Z Bejrutu donoszą: W toku rozprawy sądowej w sprawie zamordowania przywódcy syryjskich nacjonalistów dra Szachbandara, wydarzył się niezwykle sensacyjny wypadek.

Główny oskarżony w tym procesie Assasa, drobny kupiec, który w toku śledztwa, a następnie w czasie rozprawy wypierał się winy, nagle podczas przesłuchania świadków, złożył sensacyjne zeznanie, biorąc całą winę na siebie. Assasa zeznał, iż zamachu na dra Szachbandara dokonał z własnej woli, aby uwolnić Syrię od tego rodzaju polityków.

Bomby lotnicze pod Helsingborg.

(=) Sztokholm, 30 grudnia. Agencja TT poinformowała w ciągu ub. piątku, że szwedzkie poselstwo w Londynie zakomunikowało ministrowi spraw zagranicznych Szwecji, jakoby szczegółowe dochodzenia, przeprowadzone przez właściwe władze angielskie doprowadziły do potwierdzenia faktu zrzucaenia przez brytyjskie lotnictwo w dniu 29 października br. bomb w okolicy Helsingborgu, które przyjmują za to odpowiedzialność. Angielski rząd wyraził rządowi szwedzkiemu wyrazy ubolewania z powodu naruszenia neutralności.

Jak przyjmą USA Halifaxa?

Nowy Jork, 30 grudnia. W związku z wysłaniem Lorda Halifaxa na stanowisko ambasadora do Waszyngtonu komentuje prasa amerykańska nastroje, jakie lord zastanie w U. S. A. wobec swojej osoby. „New York Times” dochodzi do przekonania, iż o ile sfery rządowe Stanów Zjednoczonych liczą się z lordem Halifaxem bardzo poważnie, uważając go za niezwykle wybitnego dyplomata, o tyle publiczność amerykańska nie żywi dla jego osoby specjalnej sympatii, uważając go za typowego reprezentanta dawnej Anglii, która dzisiaj wobec bieżącej wojny ulec musi daleko idącym zmianom.

Ambasador japoński przy rządzie Wangczingweia.

(=) Szanghaj, 30 grudnia. Ambasador japoński przy rządzie Wangczingweia w Nankinie, Honda, wręczył w sobotę swoje listy uwierzytelniające.

Japoński ruch turystyczny.

(=) Tokio, 30 grudnia. Japońskie biuro turystyczne otwiera niebawem w Berlinie nowy oddział, aby umożliwić Japończykom podróże turystyczne do Europy, które do czasu wybuchu wojny europejskiej odbywano głównie do Londynu i Paryża.

Organizacja nowego oddziału w Rzymie jest kwestją najbliższych dni. Linja polityki japońskiej turystyki uległa zmianie o tyle, iż nastąpił odwrót od krajów, w których góruje język angielski, natomiast kierować się ona będzie do krajów zaprzyjaźnionych z mocarstwami osi, w szczególności zaś do Niemiec i Włoch.

Markowicz przybędzie w styczniu do Budapesztu.

Budapeszt, 30 grudnia. Półrządowe zakomunikowano w piątek wieczorem, że jugosłowiański minister spraw zagranicznych dr. Cincar Markowicz zrewanżuje się za wizytę węgierskiego ministra spraw zagranicznych, złożoną z okazji zawarcia węgiersko-jugosłowiańskiego paktu przyjaźni w Belgradzie i uda się w dniu 11, wzgl. 12 stycznia 1941 r. do Budapesztu.

Hr. Csaky, który przebywa ciągle jeszcze w budapeszteńskiej klinice uniwersyteckiej, czuje się znacznie lepiej i zwolna powraca do zdrowia.

Złota plakietka pamiątkowa dla Mascagni'ego.

(§) Rzym, 30 grudnia. W związku z 50-tą rocznicą prapremjery opery „Cavalleria Rusticana” wręczył minister oświaty Bottai wielkiemu włoskiemu kompozytorowi Mascagniemu, który niedawno ukończył 77 rok życia, złotą plakietkę pamiątkową.

Konfiskata okrętów w Argentynie

Buenos Aires, 30 grudnia. Ostatnio oświadczyło argentyńskie ministerstwo rolnictwa, że rząd zamierza skonfiskować zagraniczne parowce, znajdujące się w portach, celem przewiezienia towarów, a przede wszystkim surowców żywnościowych i mięsa z Patagonji. Obecnie znajduje się w porcie w Buenos Aires 28 okrętów zagranicznych o ogólnym tonażu 148.000 ton.

Lekarze żydowscy w Rumunji.

Bukareszt, 30 grudnia. Ostatnio wyszło rozporządzenie, zakazujące lekarzom-żydom ogłaszania się w pismach. Jedynie zmiana adresu może być podana w postaci ogłoszenia prasowego.

— A ja będę żyła wiecznie!

No, szkoda, że Marjan nie słyszy. Chociaż naprawdę z jego filozofją wcale nie koliduje wielomiesięczny flirt doktora z jego żoną. Wygoda, to przecież najważniejsze.

Ryszard miał ochotę wstać i powiedzieć im wszystkim, że gwiżdże na szampan, ostrzygi i ich towarzystwo, gdyż dziś miał być nadany Lohengrin, ale niema odwagi, przystem nogi odmawiają mu posłuszeństwa. Łucja stara się mu wmówić, że go nie poznaje i podziwia nagły rozkwit jego zalet towarzyskich, ale to wszystko nudzi go i męczy. Wracając do domu późnym wieczorem i nie mógł skupić się w myślach. Szedł z rękoma zanurzonymi głęboko w kieszeniach i roztrzącał na ulicy liście z jakimś studenckim humorem, chcąc sobie konieczne przypomnieć cały wieczór od początku do końca, ale to mu się nie kleiło. Porządkował więc wrażenia od samego rana u siebie w domu.

Przedwzyskaniem trzeba będzie wyrzucić Anielkę — pomyślał sam do siebie — gdyż zaczyna się już wtrącać w nieswoje sprawy. „Możeby pan już się ożenił nareszcie, nawet krawata nie potrafi pan sobie zawiązać. Z kobietą to całkiem inaczej, inny porządek w domu. Mam nadzieję sama wymyślić obiady, nigdy pan nie wie czego chce, nigdzie pan nie chodzi i żyje zdaleka od ludzi, jak w jakimś lesie. Żona by nie pozwoliła panu tyle pracować. Ech! zresztą co tu dużo będę kląrowała! Najwyższy czas, aby jakaś porządna pani wzięła pana w swoje ręce”. Co jej do tego? „Niech się Anielka nie wtrąca w moje osobiste sprawy. Ja sam wiem, co mam robić”.

„Jakie tam osobiste! — wygłupia się w dalszym ciągu Anielka — albo to ja nie mam nic do gadania, co tyle lat panu

wysługuje? A dom i porządek przynależny do domu, to także osobista sprawa? To przecież moja sprawa suszyć sobie codziennie głowę, co z tym domem zrobić”.

— A to jak Anielka nie chce sobie suszyć głowy, to niech sobie poszuka innej służby, bo ja dla jej przyjemności nie będę sobie zmieniał swego trybu życia!

— No, no! Ładnie się doczekała podziękowania! !

I Anielka zaczęła chlupać, a potem rozszlochała się na dobre. Tyle lat... i dobrze panu radzę... a tu... wynoszę się ze służby... yy... yy...

Ryszard właśnie wiązał sobie krawat przy tej całej babskiej tragedji, szarpał go ze złością i nie mógł się ani rusz z nim uporać. Bo żeby nawet służące miała mu coś na ten temat do gadania, to było wprost niesłychane. Że też ludzie nie mają nic innego do roboty, tylko zajmować się cudzemi sprawami, i to tak ściśle osobistymi. Anielka może sobie rzywać ile się jej tylko podoba, a te wszystkie rady Mariana i innych wyprosi sobie przy najbliższej okazji, raz na zawsze, niech nie myśla, że mogą nim z rąjki koleżeństwa dyrygować.

Ale sprawa z krawatem nie była taka prosta, przystem akuratnie dziś wszystko było nie na miejscu, za spinką szukał przez pół godziny, aż wreszcie zrobił Anielce porządną awanturę.

„Dlatego, że Anielka myśli o głupstwach, zajmuje się plotkami, stręceniem do małżeństwa (naumyślnie użył tego określenia, którego nie lubił) zamiast pilnować porządku, to niczego nie można znaleźć w tym domu! Już można zwrócić!”

Sądził, że jej w ten sposób zamknie usta i do reszty zrazi do siebie, tymczasem skutek był wręcz odwrotny. Anielka skrzywiła się naprzód, jakby miała za-

miar wybuchnąć nową falą łez, a potem najspokojniej w świecie zaczęła szukać spinki i podawać wszystkie przyrządy do golienia, szotki, wodę kolońską i inne drobiazgi. W międzyczasie rzucała jakieś uwagi głosem spokojnym i opanowanym, że mógłby być lepszy porządek, ale skoro pan nie chce, to... zresztą przyjdzie i na pana taka godzina (Ryszard myślał, że Anielka mu w tem miejscu powie coś ciężkiego do słuchu), kiedy się pan opamięta i wspomni jej dobre słowa.

Co tu dużo mówić — myślał Ryszard — oto jest psychologia kobiet. Wszystkie są jednakowe, żadna o niczem innym nie myśli, tylko o małżeństwie. Anielka tak jak wszystkie kobiety jest urodzoną niewolnicą, chciałaby, aby ktoś nią rządził i mnie chce w jarzmo wpakować, jakby się obawiała, że bym nie stracił okazji do skosztowania, jak to smakuje. Ryszard nie mógł już sobie dokładnie przypomnieć dalszego toku myślenia na tematy kobiet, za dużo dzisiaj wypił i przystem cały wieczór przedstawiał się dosyć chaotycznie. Nagle stanął na środku ulicy i palnął się sam w czoło, jakby sobie coś raptem przypomniał! Do licha! Przecież dał się namówić przez Marjana na objęcie u niego posady! Jakżeż to się stało, czy to ma jakiś sens? No a co z dotychczasowym stanowiskiem? Naturalnie nie trzeba było iść do nich. Marjan ma takie sposoby przekonywania i wmawiania swoich zamiarów, że nie można mu się oprzeć. Ale to było głupstwem i lekkomyślnością. Z drugiej strony może to i nienajgorzej, ostatecznie praktyka w innym zakresie też coś znaczy. Swoją drogą Łucja dziś dobrze wyglądała. Wyjątkowo dobrze, widocznie Paryż podziałał na nią dodatnio. Ach ten Paryż!

(Ciąg dalszy nastąpi).

KRONIKA

Noworoczny numer „Gonia Krakowskiego“.

Kraków, 30 grudnia. Noworoczny numer „Gonia Krakowskiego“ ukaże się w dniu jutrzejszym, t. j. we wtorek 31 grudnia we wczesnych godzinach porannych, przynosząc obok najświeższych wiadomości radiowych z całego świata także i bilans politycznych wydarzeń w r. 1940 oraz kalendarz. Objętość numeru powiększona.

Następny numer „Gonia Krakowskiego“ ukaże się we czwartek, dnia 2 stycznia 1941 r. w normalnej porze.

Rozdział środków żywności dla ludności nie-niemieckiej Krakowa.

Kraków, 30 grudnia. Rozdział środków żywności dla nie-niemieckiej ludności w tygodniu od 30 grudnia 1940 do 5 stycznia 1941 r. został ustalony przez władze jak następuje:

Chleb.

Na odcinki kart żywnościowych B13, 14 i 15. Ilość i cena dla ludności aryjskiej i żydów jak dotychczas.

Mięso.

Ludność aryjska (dorosli i dzieci) zamieszkała w VI i VII okręgu miasta otrzymuje, za odcinkiem odcinków F22 i 23 kart żywnościowych, w rejonowych sklepach rzeźniczych po 250 gramów na osobę po cenach urzędowo ustalonych.

Wódka.

Posiadaczom dodatkowych kart żywnościowych II wydają za odcinkiem odcinka N10 właściwe sklepy pół litra po cenie monopolowej.

Ceny wytyczne na ziemniaki przemysłowe.

Kraków, 30 grudnia. Po myśli § 4 rozporządzenia o cenach kartofli w roku gospodarczym 1940/41, cena wytyczna na ziemniaki fabryczne przy dostawie przez producenta wynosi 0,26 zł za każde kilo zawierające skrobi, loco miejsce załadunku. — W związku z tem, wydział ustalania cen wydał dodatkowo następujące uzupełnienie cytowanego wyżej rozporządzenia:

Jeżeli przy dostawie ziemniaków przemysłowych (fabrycznych) nie jest możliwe obliczenie według zawartości skrobi (mączki) z powodu braku odpowiednich technicznych środków pomocniczych, obowiązuje dla ziemniaków przemysłowych przy dostawie loco miejsce załadunku fabryki, cena wytyczna zł 5 za 100 kilogramów.

Ważne zarządzenia Rządu Generalnego Gubernatorstwa.

Kraków, 30 grudnia. Ukazał się Nr. 75 Dziennika rozporządzeń dla Generalnego Gubernatorstwa, część II, zawierający trzecie postanowienie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 1 września 1940 r. o popieraniu hodowli zwierząt w Generalnym Gubernatorstwie (ordynacja licencyjna dla buhajów) i czwarte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia jak wyżej (Ordynacja dla knurów), oraz Nr. 76 Dziennika rozporządzeń dla Generalnego Gubernatorstwa, część II, zawierający siódme rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o Administracji Poczt i Telegrafów w Generalnym Gubernatorstwie i piąte rozporządzenie wykonawcze do rozporządzenia z dnia 31 października 1939 r. o unormowaniu warunków pracy oraz ochronie pracy w Generalnym Gubernatorstwie.

Dziennik rozporządzeń nabywać można w urzędzie wydawniczym Dziennika rozporządzeń, Kraków 1, skrytka pocztowa 110. Cena egzemplarza, stosownie do objętości za 8 str. 0,60 zł; abonenci Generalnego Gubernatorstwa wpłacają cenę prenumeraty (kwartalnie 14,40 zł) na pocztowe konto czekowe Warszawa Nr. 400.

Włóczór Wigilijny Polskiej Służby Budowlanej w Przeworsku.

Przeworsk, 28 grudnia. Dnia 24 grudnia odbyła się wczesna wigilijna w Włóczór Polskiej Służby Budowlanej w Przeworsku.

W międzyczasie p. Franciszek Jakubowski wygłosił okolicznościowe przemówienie do chłopców, zajętych w pracach Polskiej Służby Budowlanej, w którym podkreślił owocną i pełną wspaniałych rezultatów pracę młodych chłopców, którzy prócz zabezpieczenia znaleźli troskliwą opiekę i pełne poczucie własnej wartości. Po spożyciu wili do północy rozbrzmiewały święte koledy.

(Jo) POŻAR W PIWNICY. W niedzielę wyjechała straż pożarna o godz. 15.30 do realności Lajba Klingberga, położonej przy ul. Bożego Ciała 17, będącej obecnie pod zarządem komisarycznym Janiny Pióreckiej, gdzie wybuchł pożar w piwnicy. Na miejscu stwierdzono, że pali się drewniana ścianka działowa. Pożar powstał prawdopodobnie od zostawianej świecy w piwnicy, o czym świadczy wypalona część skrzyni drewnianej stojącej obok ściany. Pożar ugaszono.

Krakowski turoń.

Humor dawniej — a dziś.

(Jo) Kraków, w grudniu.

Okres Świąt Bożego Narodzenia jest okresem niezmiennie ciekawych zwyczajów lokalnych, które sięgają zamierzchłych czasów i stanowią niejednokrotnie resztki obyczajów pogańskich Rzymian lub starożytnej Helady, przeschwiepionych na grunt polski i zabarwionych kolorytem narodowym z jego wszystkimi charakterystycznymi właściwościami.

Do takich zwyczajów należy w okresie świątecznym turoń,

zabawa znana w Wielkopolsce, uważana przez pisarza rosyjskiego Sumcowa za resztki pogańskiego Rzymu, a u nas obchodzona już w początkach XV-go wieku. Turoń to był t. zw. „uczony niedziadek” o łbie końskim z rogami, kudziatą głową, dziwnym na szyi, którego prowadzili chłopcy do domów, gdzie ku uciesze dziewcząt i dzieci, wyprawiali „ucieszne figle” i śpiewali okolicznościowe piosenki lub koledy.

Jeśli sięgniemy w świat starożytny, istniał w jego pojęciu demoniczny satyr, mieszkaniec leśnych uroczysk, z koźmi uszami i rogami, analogiczna postać ukształtowana w pojęciu świata chrześcijańskiego w kształt czartha. Zabawa z turońem przybiera również nazwę chwistów, świstów lub gwizdów. Genezy jej prawdopo-

dobnie należy szukać w średniowieczu, kiedy średniowieczne misterja uważają za nieodwzowne wprowadzenie diabła do widowskiego kościoła dla zbudowania wiernych i odstraszenia od grzechu. Ponieważ czar był przedstawiany i wyobrażany w wiekach średnich z głową zwierzęcą i ogonem, stąd też ogon bydlęcy, zwany inaczej chwistem, jest najpewniej w ścisłym związku z wyrazem chwist.

W Krakowskim i okolicy „chwistów-skle sztuki” miały ogromne powodzenie,

a obok nich kwitło jako osobny dział zabawy t. zw. mielnictwo, które polegało na kunszcie miotania się po powrozech, czyli linach, biegania i spuszczenia się po nich, skakania z mielnicy, tj. kuglarską obrotą itd. „Czarnoksiężnicy i mielnicy, tudzież i inni powsinogowie, ubiegając się za obiadam, jeździli od domu do domu, a zato, że się najedli i napili, widowisko z siebie współgłosom dawali” — jak pisał w swoich zapiskach Maciejowski.

Z tej bardzo zwyczajowej charakterystyki możemy się domyślić, że ci „powsinogowie” to byli biedacy, którzy się ubiegali za obiadam, a nie mogąc, nie chcąc, czy nie umiając inaczej ich zdobyć, zdobywali się na tanie sposoby bawienia ludzi, którzy w okresie świąt wykorzystywali chętnie każdą sposobność do śmiechu, żartów i humoru.

Nawet rubaszny Rej w pierwszej połowie XVI-go wieku odnosi się z lekką pogardą do tych „chwistów, kuglarzy, czy igrców”, ale jeśli weźmiemy pod uwagę dzisiejsze rozrywki, to nie odbiegają daleko od tych prymitywów średniowiecza. Lnaparki, karuzele, cyrki — różnią się jedynie tem, że podlegają pewnej organizacji, ulepszonej formie zewnętrznej i... podatkom. Pozatem gust publiczności jest bardziej rafinowany i wymagający, a co zatem idzie, zepsuty, humor został zdeklaszowany i można go znaleźć najpewniej w niefałszowanej, szczerzej formie u najniższych i najbardziej potrzebujących warstw.

Człowiek współczesny nie umi i jakby wstydział się, serdecznie śmiać, a może obawia się zmarszczyć, jak monsieur Antoine, sławny fryzjer paryski, który w dodatku śpi w szklanej trumnie. A już absolutnie nie potrafi śmiać się inteligent, który nie ma grosza w kieszeni tak, jakgdyby złotówki miały właściwość laskoczące i stanowiąły czarodziejskie krążki dobrego samopoczucia. Może to są jakieś kompleksy umniejszające, brak poczucia osobistej wartości i ciężaru gatunkowego mózgu, na jaki cierpią ludzie nie poparci „namacalnym efektem” mienicy państwowej.

Trudno dociec! W każdym razie stary krakowski turoń musiałby się sam obśmiać i prawdopodobnie zrezygnować z obiadu, chyba zjadłby własny „chwist”.

Pamiętajmy o Pogotowiu Ratunkowym!

Dzień 31 grudnia — dniem zbiórki na cele K. O. T. R.

Kraków, 30 grudnia. Rokrocznie w ostatni dzień roku odbywała się w całym mieście publiczna zbiórka na cele Krakowskiego Ochotniczego Towarzystwa Ratunkowego, t. zw. Pogotowia Ratunkowego. W dniu tym setki kwestarzy kazały po mieście i nie było nikogo, koby do puszek nie wrzucił paru choćby groszy.

Dzisiaj sytuacja uległa zmianie, skutkiem wojny i publicznej zbiórki odbyć się nie może. W związku z powyższym zwracamy się z apelem do społeczeństwa krakowskiego, znanego ze swej ofiarności, aby nie zapominało o Pogotowiu Ratunkowym i niegabywana przez kwestarzy, samorzutnie poparać dobroczynną akcję Towarzystwa Ratunkowego.

Jak już wielokrotnie zaznaczaliśmy „Pogotowie” jest tym czynnikiem, które o każdej porze dnia, bez względu na okoliczności, spieszy na pomoc każdemu, kto znalazł się w niebezpieczeństwie. Nie możemy przewidzieć, czy kiedyś sami nie będziemy

musieli korzystać z gotowości Pogotowia, to też poprosimy już dzisiaj ze skromnym datkiem na ul. Potockiego 19, do budynku Straży Pożarnej. W tym szlachetnym wysiłku ofiarności nie powinno zabraknąć nikogo z pośród społeczeństwa krakowskiego.

W ostatnim dniu roku niewątpliwie mimo skromnych warunków wojennych, odbędzie się zebranie rodzinne i na nich powinno się wykorzystać okazję, aby zastąpić publicznych kwestarzy i w ich imieniu zebrać mała choćby sumkę na rzecz Pogotowia Ratunkowego. Mamy nadzieję, że na apel ten społeczeństwo krakowskie nie pozostanie głuchem i że kasy Towarzystwa Ratunkowego zapełnią się groszami, tak obecnie potrzebnej dla utrzymania ważnej tej placówki. Pamiętajmy więc: Potockiego 19. Pogotowie czynne jest cały dzień i noc bez przerwy, by zawsze móc nieść pomoc, ale w dniu 31 grudnia czeka ono na pomoc ze strony społeczeństwa.

Wyroki śmierci za rabunek i posiadanie broni.

Lublin, 30 grudnia. Niemiecki Sąd Specjalny w Zamościu skazał: Michała Wilczaka, lat 21, pochodzącego z Bidaczowa Nowego, powiat Biłgoraj, na karę śmierci i trwałą utratę praw obywatelskich, za ciężki rabunek i niedozwolone posiadanie broni. Józefa Redka, lat 19 i Teodora Mladzka, lat 27, obydwóch pochodzących z Hutka, na karę śmierci i trwałą utratę honorowych praw obywatelskich za niedozwolone posiadanie broni palnej. Pawła Polskiego, lat 24, pochodzącego z Żurawicy, na karę śmierci oraz utratę honorowych praw obywatelskich, za ciężki rabunek i niedozwolone posiadanie broni palnej. Mikołaja Jaszczyszyna, lat 28, pochodzącego z Moszczanicy, na karę śmierci i trwałą utratę praw obywatelskich, za ciężki rabu-

nek i niedozwolone posiadanie broni palnej. Jana Karaudę, lat 34, pochodzącego z Gorzkowa, powiat Krasnostaw, na karę śmierci w dwóch wypadkach oraz trwałą utratę honorowych praw obywatelskich, za niedozwolone posiadanie broni palnej i niesłuszne obwinienie, jako szkodnika narodu.

Wilczak, Polski i Jaszczyszyn, należeli do różnych szajek bandyckich, dokonujących napadów rabunkowych, przyczem występowali niejednokrotnie z niesłychanym okrucieństwem. Byli to zbrodniarze zadowolili, karani kilkakrotnie ciężkimi więzieniami.

Wszystkie wymienione wyżej wyroki zostały wykonane.

Dziedziczka bez majątku — hrabianka bez wykształcenia.

(Zet) Jędrzejów, 30 grudnia. Przedmiotem rozprawy sądowej sądu okręgowego w Kielcach na sesji wyjazdowej w Jędrzejowie, była ciekawa sprawa Heleny Hempel bez stałego miejsca zamieszkania oraz Stanisława Kowalskiego z Rakoszyńska koło Jędrzejowa i żyda Joska Kauflera (zwane także Tajchnere), z zawodu fryzjera z Jędrzejowa.

Ludzi tych związała Jańcuchem przestępstw sprytna oszustka Helena Hempel, przybyła nie wiadomo skąd z falą uciekinierów w pierwszych dniach działań wojennych do Jędrzejowa. Zaopatrzona w fałszywe akta rejentałne z Gdyni (Gotenhafen) i Łodzi (Litzmannstadt), przedstawiła się jako hrabianka, dziedziczka majątku ziemskiego w Orłowie koło Gdyni, właścicielka kilku kamienic w Łodzi i gruntu we wsi Chorzów koło Jędrzejowa. Twierdziła również, że jest polską pilotką, odznaczoną za wyczyny brawurowe i była nawet ranną w jakimś katastrofie, na dowód czego pokazywała bliznę na czole.

W bliższe stosunki weszła ona z Kauflerem i synem gospodarza z Rakoszyńska, Stanisławem Kowalskim, kawalerem o miernej powierzchowności, u którego rodziców zamieszkała. W ciągu krótkiego czasu tak „opętała” Stanisława obietnicą wyjścia za niego zamaż i odpisania połowy majątku po ślubie, że stary Kowalski uszczęśliwiony przyszłością syna i jego bogactwem z „hrabianką”, która zbliżyła się do stanu chłopkiego, sprzedał swoje gospodarstwo w Rakoszyńcu i wszystkie pieniądze wręczył Hempelowej na niezbędne koszty przedwstępne. Jako narzeczeni, Hempelowa wraz z młodym Kowalskim na podstawie znów sfałszowanych zaświadczeń starostwa powiatowego w Jędrzejowie i P. C. W. w Jędrzejowie, zbiegali po wsi kontyngent rzekomo dla szpitala Jędrzejowskiego. W istocie artykuły te sprzedawali po cenach lichwiarskich w Jędrzejowie.

W marcu rb. Hempelowa została aresztowana i odstawiona do więzienia w Kielcach, gdzie na skutek choroby została zwol-

Przeziębienie

niona. Po opuszczeniu więzienia oszustka znikła i do tej pory ukrywa się, wobec czego sprawa przeciwko niej została obecnie wyłączona.

Jako współnik jej stała przed sądem Stanisław Kowalski i Kaufler. Temu ostatniemu akt oskarżenia zarzuca fałszowanie aktów i zaświadczeń, jakimi posługiwała się oszustka, za co, jak wynika z toku dochodzeń — Kaufler miał pobierać stałą miesięczną pensję od Hempelowej. Kaufler był już dwukrotnie karany za pewne przestępstwa.

Wobec tego, że na rozprawie Kaufler twierdził, iż jego czynnością było tylko robienie odpisów z przedstawionych mu dokumentów przez Hempelową, na wniosek prokuratora sąd sprawę odroczył na inny termin i zarządził poddanie ekspertyzie pisma Kauflera przez zaprzyśbionego grafologa. Kauflera, odpowiadającego z więzienia, na wniosek obrońcy adwokata Jankowskiego z Jędrzejowa, sąd oddał pod dozór policji, uchylając dotychczasowy środek zapobiegawczy.

Jak wynika z toku rozprawy sądowej, ukrywająca się główna oskarżona „hrabianka” Hempelowa, władająca rzekomo trzema językami, jest analfabeta, albowiem podpisywała, gdy „czytając” trzymała pisma do góry nogami i podpisywał się za nią jej „narzeczon” Stanisław Kowalski.

(Jo) ADRESY APTEK dyżurujących dzisiaj nocy w Krakowie: Retoryka 1, tel. 130-72, Krakowska 19, tel. 101-21, Długa 88, tel. 173-36, Adolf Hitler Platz 42, tel. 114-27, Florjańska 15, tel. 100-31, Karmelicka 9, tel. 123-83, Dietla 76, tel. 105-30, Zwierzyniecka 7, tel. 124-27, Rakowiecka 12, tel. 114-08, Plac Zgody 18, tel. 165-54.

(Jo) NAGŁY ZGON. W niedzielę o godz. 13-tej zostało zawezwane pogotowie na ul. Żółkiewskiego 8, gdzie dorożkarz Słowak Jan, lat 63, zamieszkały tamże, zmarł nagłe. Lekarz pogotowia po stwierdzeniu zgony, polecił pozostawienie zwłok do dyspozycji komisji sądowo-lekarskiej.

(Jo) WYPADKI NA ULICY. W sobotę o godz. 8 rano na ul. Wilga 5 poślizgnęła się 54-letnia Patkowska Dorota, doznając złamania lewej nogi. Zwezwany lekarz udzielił jej pomocy, poczem została przewieziona do szpitala św. Łazarza.

W tym samym dniu, około godz. 10 rano bezrobotny Łazowy Franciszek, lat 56, zamieszkały Krakowska 3, został potrącony na ul. Siennej przez samochód, doznając ran twarzy i złamania ręki. Lekarz Pogotowia udzielił mu pomocy.

W niedzielę o godz. 16, na rogu ul. Starowiśniej i Dietla został potrącony przez samochód Holender Lajb, zamieszkały przy ul. Dietla 57, doznając wstrząsu mózgu oraz licznych ran głowy i twarzy. Po udzieleniu opatrunku przez lekarza Pogotowia, został przewieziony do szpitala żydowskiego.

Co grają w kinach?

Apollo: Lordowie i lokaje.
Atlant: Sportowcy maimowoli.
Stella: Kraj bez kobiet.
Sztuka: Główny świadek.
Wanda: Gwiazda z Rio.
Ulecha: Znachor.

Wolne posady

POSZUKUJE dziewczyny samotnej, dzielnej do wszystkiego: Długosza 3, piekarnia, godzina 15-17. 46652

AGENTÓW do rozprawy artykułów spożywczych poszukujemy. Oferty: Dom Handlowy — Suchbaldowa 26. Skrytka Poczto-owa 26. 4693k

POTRZEBNA dziewczyna młoda, uczelnią i pracowita, do wszystkiego, z gotową. Zgłoszenia: Kraków, Aleja 29 Listopada 1. Restauracja — Kozub Franciszek 46707

POTRZEBNA inteligentna, uczelnią panią do pomocy domowej. Wiadomość: Starowińska 23 — u dozorcy. 46832

DOCHODZĄCA potrzebna: Zamkowa 21, m. 4. 46862

SŁUŻĄCA czysta, obrotowa, skromna, potrzebna: — Debniki, Wasilewskiego 9/1. 46870

DZIEWCZYNA pracowita, czysta — z poleceniami do sprzątania pokoi na stałe od 1. I. — potrzebna. Karmelińska 1, II. p. 46877

BARDZO uczelnią duchodząca potrzebna, ul. Zaczysze 10, m. 9. 46880

POTRZEBNA młoda zdrowa do samodzielnego prowadzenia gospodarstwa domowego. Kraków, Powiśle 4, m. 1, 18-19. 46888

SŁUŻĄCA z gotowaniem do wszystkiego, młoda, potrzebna. Florjańska 36, II. 46911

POSŁUGACZKA potrzebna, Karmelińska 50, m. 2, godz. 20-21. 46898

BUFETOWA młoda, energiczna, rutynowana, z dobrą świadomością, język niemiecki, potrzebna od zaraz. — Wiadomość: Kraków, ul. Karmelińska 22 (Reichstrasse 22) m. 11. 46904

POSZUKUJE zaraz służącą. — Łobzowska 25/3. 46908

DZIEWCZYNA skromna, czysta, z dobrą świadomością, język niemiecki, potrzebna do wszystkiego. Syrokomli 3, m. 9, od 3-5. 46912

DOCHODZĄCA potrzebna, Mały Rynek 5/6, m. 8. Zgłoszenia 4-6. 46942

SUMIENNEGO bilansu, bachelera i korespondenta niemiecko-polskiego, poszukuje się na przyjemne stanowisko do Zakopanego. Oferty z fotografią oraz odpisami świadectw i podaniem wysokości wynagrodzenia kierować proszę do Zakopanego skrytka pocztowa 173. 4840k

KUCHARKA restauracyjna — siła potrzebna od 1. I. ewent. 15. I. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46956”. 46956

CHEMIK — CZKA z praktyką farmaceutyczną, ze znajomością wyrobu esencji owoce, przypraw, proszków, poszukiwany (a) do większej, (b) do mniejszej fabryki. Zgłoszenia: — podające: życiorys, odpisy świadectw (niezwrot) — wymagane wynagrodzenie, p.d. „Nr. 4889k”. — Gońca Krakowski — 49k

DOCHODZĄCA

na cały dzień potrzebna. Sprząta- nie dwóch pokoi, gotowanie, pranie, Pańska 12/2. 46893

Posad poszukują

KASJERKA działu gastronomicznego, kilkuletnia praktyka. — poszukuje posady zaraz. Miejsce wolne obojętne. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46909”. 46909

MŁODA z wykształceniem nauczycielskim, poszukuje posady. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46889”. 46889

DOCHODZĄCA poszukuje pracy zarobek od 1. I. 1941. Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46886”. 46886

FRYZJER siła pierwszorzędną, poszukuje stałej pracy w Krakowie zaraz. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46881”. 46881

SŁUŻĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

MŁODA panią, poszukuje jakiegokolwiek pracy, najlepiej do restauracji. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46857”. 46857

DOCHODZĄCA poszukuje pracy, dobrze gotuje. — Kraków, Krowderska 27, II. p. m. 5. 46875

Kupno

OBRABIARKI do drzewa, metalu nowe, używane, kupujemy. Kraków, Szlak 20/3. 46292

KUPUJEMY dywany ręczne, płacimy najwyższe ceny. Halpern, Poselska 18. 46646

PIANINO, fortepian krótki kupię zaraz. — Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46690”. 46690

GARDEROBE moszona i białe, nowe, najlepsze, płacimy najwyższe ceny. Na żądanie przychodzę do domu. — Plac Wolności 11/2 — w podwórzu. 46696

KUPUJE UŻYWANĄ garderobę męską, damską: Sklep, Pierackiego 4. 46728

KUPIE porządny wózek sportowy, Krasńskiego 8/7. 46910

MORSKA trawę nową i używaną, kupię — większą ilość. — Kraków, Jagiellońska 5, — w twórnia mebli. 46887

KUPIE kilka stołków — marmurowych, o raz gablotkę. — Zgłoszenia: Kraków, Starowińska 89, m. 5. 46885

BIURKA dwa w dobrym stanie kupię. Zgłoszenia: Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46860”. 46860

MASZYNE pisarską, dużą, walizkową, kase ogniotrwałą, szafę, stół, krzesła, łóżko, kupię: — Goniec Krakowski, Kraków — „Nr. 46935”. 46935

KUPUJE zniszczone materiały z trawy morskiej, włóśnie, obmiany — tapczany, Weneja Nr. 8, m. 4. 46854

POSZUKUJE dla swoich klientów FUTRA meble, damskie, ubrania różne, — meble wszelkie — dywany, kilimy, porcelanę różną, oraz przyjmuję w komis — wszelkie przedmioty. Dom Handlowo-Komisowy, Szpitalna 11. 46984

PARE komi z uprzążą i wozami kupię. — Szewska 24/4. 46935

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

KRAKÓW parcela (naróżnik) 230-szajniowa, uzbrojona — 24.000, „INFORMATOR”, Kraków, Piłsarska 19, Telefon 116-45. 4811k

SPRZEDAŻ nieruchomości

PARCELE

budowlane. Kraków-Zabłocie 192, 196, 584 sążni, sprzedam — Anna Gadek, Li-manowskiego 48. 46932

OKAZJAI Parcela 265 sążni, cena 7.000 zł. (Pradnik Biały). Kuleczy: Karol, Kraków, Stara Olsza, ul. Wolności 54, — tel. 133-03. 46914

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

WIELKA OKAZJAI Połowa kamienicy 80.000. Kamieniec Adolf Hitler-Platz, ce- na 400.000, minus dług 180.000, — sprzedam bez pośredników. Kra- ków, Zulauskiego 8A/12, 13-17. 46848

MIĘKISZE

maszynny, kamie- nie i przybory do- starcza Fabryka Maszyn Le- giewski i Hart- wig, Warszawa-Praga, Szeroka 11. 4274k

SYPIALNIE tania poleca: Ma- gazyn Mebli Ko- pernika 8. 46926

MASZYNA CZAPNICZA w dobrym stanie okazynie — do sprzedania. Grze- górzecka 25, m. 17. 46919

WAGI dla aptek, złot- ników, labora- torium, handlu, przemysłu — do- starcza „CEN- TRALA WAG”, Kraków, Grodzka 15 (dawniej Wiś- na 2). 46074

PERSKI dywan — perska kurtka damska, sprzedam. Kra- ków, św. Jana 18. II. piętro, front. 46901

MASZYNE „Singer” gabi- netowa nowa — sprzedam, Mazo- wiecka 29, m. 1, wejście Święto- krzyska. 46899

SMOKING sprzedam. Hel- ców 5, m. 5. 46890

MOTOR elektryczny 220- 380 V. 0,5 KW. sprzedam. Aleja Słowackiego 84, m. 1, godz. 15-16. 46878

PIECE ELEKTRYCZNE, KUCHENKI kolby, poduszki, żelaz